

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Tdo/43/2014
Identifikačné číslo spisu: 3113011043
Dátum vydania rozhodnutia: 21.07.2014
Meno a priezvisko: JUDr. Milan Karabín
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2014:3113011043.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Milana Karabína a sudcov JUDr. Juraj Klimenta a JUDr. Štefana Micháliku v trestnej veci proti obvinenému E. R. pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c/, d/, ods. 2 písm. b/, c/ Tr. zák. s poukazom na ustanovenie § 138 písm. b/, j/ Tr. zák. prerokoval na neverejnom zasadnutí konanom 21. júla 2014 v Bratislave dovolanie obvineného E. R. podané prostredníctvom obhajkyne JUDr. Jany Štefánkovej, advokátky so sídlom na adrese Vážska 45, Trenčín proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 22. októbra 2013, sp. zn. 3 To 88/2013 a rozhodol

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného E. R. sa o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Trenčín z 27. augusta 2013 sp. zn. 8 T 65/2013 bol obvinený E. R. uznaný za vinného z obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c/, písm. d/, ods. 2 písm. b/, písm. c/ Tr. zák. s poukazom na ustanovenie § 138 písm. b/, písm. j/ Tr. zák. č. 300/2005 Z. z. účinného do 20. 12. 2012 v znení zák. č. 246/2012 Z. z. na tom skutkovom základe, že

od presne nezisteného dňa, minimálne od mesiaca august 2011 do mesiaca október 2012, vždy v určitých presne neustálených intervaloch z presne nezistených miest, pričom jedno z nich bolo mesto Sered' nakupoval od presne nezistených osôb heroín v nezistenom množstve, ktorý priviezol do mesta Trenčín osobným motorovým vozidlom a následne dával a predával konečným spotrebiteľom, ktorými boli aj A. B., trvale bytom Q., R. XXXX/XX, J. Z., trvale bytom Q., P. XXXX/XX, D. S., trvale bytom Q., ul. E. XXXX/XX, E. E., trvale bytom Q., ul. E. T. XXXX/XX, pričom D. S. predal heroín v čase keď bola v siedmom mesiaci gravidity a E. E. v čase, keď sa liečil z drogovej závislosti, pričom heroín (diacetylmorfín) je zaradený v zmysle zákona SNR č. 139/1998 Z.z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov do I. skupiny omamných látok.

Za to mu bol podľa § 172 ods. 2 Tr. zák., s použitím § 38 ods. 2, ods. 4, ods. 8 Tr. zák., s prihliadnutím na § 37 písm. m/ Tr. zák. a v spojení s § 43 Tr. zák. uložený ďalší trest odňatia slobody v trvaní 15 (pätnásť) rokov.

Podľa § 48 ods. 3 Tr. zák. bol obvinený na výkon trestu zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom stráženia.

Podľa § 76 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 78 ods. 1 Tr. zák. bol obvinenému E. R. uložený ochranný dohľad v trvaní 2 (dvoch) rokov.

Podľa § 77 ods. 2 Tr. zák., s použitím § 51 ods. 4 písm. j/ Tr. zák., bola obvinenému uložená povinnosť spočívajúca v príkaze zamestnať sa v čase plynutia ochranného dohľadu alebo uchádzať sa preukázateľne o zamestnanie.

Obvinený E. R. napadol tento rozsudok odvolaním a Krajský súd v Trenčíne uznesením z 22. októbra 2013 sp. zn. 3 To 88/2013 jeho odvolanie podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietol.

Proti tomuto uzneseniu podal obvinený E. R. prostredníctvom ustanovenej obhajkyne dovolanie, ktoré opiera o ustanovenia § 371 ods. 1 písm. c/, g/, h/, i/, j/ a k/ Tr. por. a zároveň o ustanovenie § 374 ods. 3 Tr. por.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. opiera o tvrdenie, že mu od začiatku trestného konania bolo zo strany orgánov činných v trestnom konaní upierané právo obhajovať sa sám v zmysle článku 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a článku 6 ods. 3 písm. c/ Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, na čo apeloval pri každom úkone vzhľadom na jeho doterajšie zlé skúsenosti s obhajcami Slovenskej advokátskej komory. Obhajcovia mu boli nanucovaní aj napriek tomu, že sa práva na povinnú obhajobu vzdal v zmysle § 37 ods. 4 Tr. por.

Obvinený uviedol, že mu bol ustanovený obhajca JUDr. Porubčin s jeho výslovným nesúhlasom, pričom obhajca bol na úkony nepripravený, čo aj odôvodnil, že nemal dostatočný čas na prípravu a požiadal o odloženie úkonu, no napriek tomu do zápisnice uviedol, že mal dostatočný čas na prípravu obhajoby a súhlasil s tým, aby mu bolo upreté právo na preštudovanie spisu, čo mu odôvodnil tým, že fotokópiu spisu mu pošle dodatočne poštou.

Ďalej namietal, že mu bolo upreté právo na poskytnutie primeraného času na obhajobu aj tým, že na pojednávaní Okresného súdu Trenčín dňa 22. augusta 2013, ktoré bolo, potom ako vyšli najavo nové dôležité skutočnosti, odročené na neurčito, o dátume nového pojednávania, ktoré sa konalo o tri pracovné dni neskôr 27. augusta 2013, sa dozvedel až priamo na ňom, po tom, čo bol naň eskortovaný, čím bola porušená zákonná 5-dňová lehota na prípravu, čo aj na začiatku pojednávania namietal.

Dodal, že na Krajskom súde v Trenčíne, na ktorom sa rozhodovalo o jeho odvolaní, mu bolo upreté právo na predkladanie dôkazov a vyjadrenie s k dôkazom v zmysle článku 48 a článku 50 ods. 3 Ústavy SR a článku 6 ods. 3 písm. b/ Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a upreté právo na primeraný čas na prípravu obhajoby, keď po doložení dôkazov do spisu, a to doložení iného trestného spisu sp. zn. 1 T 43/2013, mu bolo upreté právo na nahliadnutie do spisu a oboznámenie sa s novými dôkazmi za účelom obhajoby. Poznamenal, že z výsluchu svedka B. na hlavnom pojednávaní Okresného súdu Trenčín dňa 27. augusta 2013 vyplynulo nezákonné vykonštruovanie vo veci jeho trestného stíhania, kde bola nezákonne vyňatá ďalšia osoba.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. obvinený opieral o tvrdenie, že dôkazy, ktoré boli vo veci vykonané na súde, nespĺňali kritériá tých nálezov Ústavného súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky i ustálenej súdnej praxe, v zmysle ktorých dôkazy musia vo svojom súhrne viesť k jedinému záveru a musia vylučovať možnosť každého iného záveru a v zmysle princípu prezumpcie nevinoty, ak po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov

zostanú pochybnosti o niektorej skutkovej okolnosti, dôležitej pre posúdenie zavinenia obvineného, nemožno rozhodnúť v jeho neprospech, čo platí aj v prípadoch, v ktorých pri objasňovaní veci došlo k nedostatkom, ktoré sa už odstrániť nedajú.

V tej súvislosti obvinený poukázal na to, že na hlavnom pojednávaní na Okresnom súde Trenčín vyšlo najavo z výpovedí svedkov, že predchádzajúce výpovede v prípravnom konaní boli získané donútením a hrozbou donútenia a sú nepoužiteľné v konaní pred súdom. Uviedol, že svedkovia boli pod tlakom týchto výpovedí z prípravného konania a museli sa výpovedí pridržiavať kvôli hrozbe možného trestného stíhania v prípade zmeny výpovedí. Menoval pritom svedkov B., U. a Z., že títo vypovedali pod nátlakom polície. Podobne svedok F., že taktiež potvrdil svoju nedôveryhodnosť tým, že má resty u orgánov činných v trestnom konaní v súvislosti s jeho predchádzajúcim trestným stíhaním. Svedok R., ktorý bol v minulosti členom organizovanej skupiny, po dohode s orgánmi činnými v trestnom konaní, vo svojej veci vystupoval len ako svedok a svedok E. s pomocou orgánov činných v trestnom konaní sa dostal z výkonu trestu po pár mesiacoch. Taktiež svedkyňa S. vypovedala v jeho prospech, keď uviedla, že obvinený nemusel vedieť, že je tehotná, že si to nemusel všimnúť a po upozornení prokurátorom, že v prípravnom konaní mala uviesť, že obvinený musel na nej vidieť, že je tehotná, svedkyňa uviedla, že si to tam napísal vyšetrovateľ.

Obvinený namietal, že nedôveryhodnosť týchto svedkov súd účelovo neskúmal, a to ani po jeho opakovaných žiadostiach. Navyše ide o osoby, ktoré sú dlhodobo závislé od návykových látok, s morálnou degradáciou, pod vplyvom látok s účinkom nereálneho vnímania sveta.

Obvinený dodal, že svedkyňa S. potvrdila priamy dôkaz, a to vyšetrenie na prítomnosť drog v tele s negatívnym výsledkom, no dôkaz vyvracajúci obžalobu nebol doložený do spisu.

Obvinený namietal aj prepisy výpovedí z pojednávaní, že sú neautentické, účelovo upravované v obsahu a neúplné.

Ďalej namietal vyhotovenie zvukových záznamov v rozpore s právom na súkromie, pretože rozhodnutia, na základe ktorých boli povolené, neboli riadne odôvodnené.

Taktiež poukázal na nezákonnosť jeho zadržania v súkromných priestoroch v mieste trvalého bydliska bez povolenia prokurátora podľa § 85 ods. 1 Tr. por. a § 103 ods. 1 Tr. por.

Uvádza, že po zadržaní došlo na základe nariadenia vyšetrovateľa z 26. februára 2013 k odberu vzorky DNA zo slín bez povolenia súdu, čím bolo porušené ustanovenie § 155 ods. 3 Tr. por. Namietal, že dňa 5. septembra 2012 pri obvinení mal byť upovedomený o obvinení.

Argumentoval tiež porušením práva obvineného nebyť pozbavený osobnej slobody inak ako zákonným spôsobom, pretože jednak bol vzatý do väzby po prekročení 48-hodinovej zákonnej lehoty na odovzdanie obvineného súdu a rozhodnutie o väzbe a jednak okresná prokuratúra použila účelové dôvody na podanie návrhu na vzatie do väzby, kde neboli podmienky pokračovania v trestnej činnosti.

Výčítal, že vyšetrovateľ si nesplnil zákonnú povinnosť a neupovedomil Ústav na výkon trestu odňatia slobody a Ústav na výkon väzby v Ilave o zmene kvalifikácie skutku ako obzvlášť závažného, čím bol držaný v zmiernenom režime, kde bol neustále odpočúvaný spoluväzňom.

Poukázal na to, že napriek tomu, že vyšetrovateľ v odôvodnení obvinenia uviedol, že síce dôkazy nepostačujú na postavenie obvineného pred súd, ale na obvinenie postačujú a počas konania nedošlo k zmene dôkaznej situácie, prokurátorka podala obžalobu za každú cenu a hoci sa na hlavnom pojednávaní dozvedela z výpovedí svedkov, že boli vypočúvaní v rozpore so zákonom, na čo on stále poukazoval, porušila zákon o prokuratúre, keď nič nekonala, aj keď vedela, že orgány činné v trestnom konaní vykonávali svoje právomoci v rozpore so zákonom.

Obvinený tvrdil, že i znalecké dokazovanie bolo vykonávané v rozpore so zákonom, keď znalec potvrdil, že na to, aby mohol riadne vykonať znalecký posudok, potreboval by vypočítať svedkov, čo mu bolo zamietnuté súdom bez odôvodnenia v rozpore so zákonom. Znalec Dr. Blahovec (z odvetvia farmácie) sa podľa obvineného strácal v odborných veciach, ktorým nerozumel. Obvinený tiež vyčítal súdu, že bez riadneho odôvodnenia zamietol vykonanie dôkazu navrhnutého obhajcom na pribratie znalca z odboru psychológie na určenie pravdivostnej hodnoty výpovedí svedkov v súdnom konaní.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h/ Tr. por. obvinený uviedol, že mu bol uložený trest v rozpore s ustanovením § 284 ods. 2 Tr. por. bez predchádzajúceho upozornenia o možnosti posudzovania skutku podľa prísnejšieho ustanovenia zákona, keď súd prvého stupňa upravil trestnú sadzbu navýšením spodnej hranice trestnej sadzby a arbitrárne prihliadal na priťažujúcu okolnosť v zmysle § 37 písm. m/ Tr. zák. pri nesprávnom vyložení zákona, že súd musí prihliadnuť na túto okolnosť, hoci v zmysle citovaného ustanovenia súd na túto okolnosť ako na priťažujúcu prihliadať nemusí. Podotkol, že predchádzajúce odsúdenia boli úplne inej povahy ako posudzovaný skutok.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. oprel obvinený o tvrdenie, že k nesprávnemu posúdeniu skutku ako obzvlášť závažného zločinu došlo účelovým jednostranným postupom orgánov činných v trestnom konaní a nezákonným vykonávaním dôkazov. Uviedol, že individuálne výpovede svedkov nenaznačovali, že sa jednalo o látku heroín, ktorú mal svedkom predávať. Opäť v tejto súvislosti uviedol svedkov Z., U., F., E. a S. a vyčítal, že súd ich nebral do úvahy a uznanie viny založil len na výpovediach svedkov vypovedajúcich v prípravnom konaní.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. j/ Tr. por. obvinený uviedol, že uloženie ochranného dohľadu a s ním spojených povinností podľa § 51 ods. 4 Tr. zák. považuje za nezákonné. Bolo mu uložené ochranné opatrenie s príkazom zamestnať sa, pričom pred vzatím do väzby sa uchádzal o zamestnanie, čo bolo súdu preukázané viacerými listinnými dôkazmi. Namietal tiež, že návrh na uloženie ochranného opatrenia nebol obsahom obžaloby, a teda nemal možnosť k tejto skutočnosti sa náležite pripraviť, vyjadriť sa a obhájiť svoj postoj, preto v tej súvislosti vyvstáva i otázka porušenia jeho práva na obhajobu. Podotkol, že súd uloženie ochranného opatrenia, spolu s povinnosťou zamestnať sa, resp. uchádzať sa o zamestnanie žiadnym spôsobom neodôvodnil a odvolací súd sa s touto otázkou žiadnym spôsobom nevyrovnal.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. k/ Tr. por. obvinený videl v tom, že sa súd prvého stupňa nezaoberal tým, že trestné stíhanie voči nemu bolo neprípustné v zmysle § 9 ods. 1 písm. e/ Tr. por., keďže v trestnom práve platí základná zásada „ne bis in idem“ a v danom prípade mal prokurátor zastaviť trestné stíhanie v zmysle § 215 ods. 1 písm. d/ a § 9 ods. 1 písm. e/ Tr. por. Uviedol, že v trestnom spise na č. l. 308 je uznesenie Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Trenčíne zo dňa 6. októbra 2011, v zmysle ktorého bolo trestné stíhanie voči nemu zastavené. Malo ísť o skutok, ktorého sa mal dopustiť 20. júla 2011, pričom v zmysle rozsudku sa mal dopúšťať rovnakej trestnej činnosti od mesiaca august 2011. Trestné stíhanie voči nemu však bolo zastavené 6. októbra 2011 a keďže toto uznesenie nebolo zrušené, nemohlo sa voči nemu začať trestné stíhanie na základe uznesenia OR PZ zo dňa 5. septembra 2012 sp. zn. ČVS: ORP-860/1-OVK-TN-2012.

Na základe týchto dôvodov obvinený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 386 ods. 1 Tr. por. vyslovil rozsudkom, že napadnutým uznesením Krajského súdu v Trenčíne bol porušený zákon v § 319 Tr. por. a v konaní, ktoré mu predchádzalo v ustanoveniach § 172 ods. 1 písm. c/, d/, ods. 2 písm. b/, c/ v neprospech obvineného E. R.. Pokiaľ ide o uznesenie krajského súdu, mal evidentne obvinený na mysli Trestný poriadok účinný od 1. januára 2006, ale pokiaľ ide o predchádzajúce konanie, neuvádza Trestný poriadok, ale zrejme citoval z Trestného poriadku č. 141/1961 Zb. v znení neskorších predpisov, účinného do 31. decembra 2005, i keď pri citácii odseku 2 písm. c/ nie je zrejmé, čo mal obvinený na mysli.

Ďalej obvinený navrhoval, aby v nadväznosti na vyslovenie porušenia zákona Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 386 ods. 2 Tr. por. zrušil napadnuté uznesenie Krajského súdu v Trenčíne v celom

rozsahu, ako aj rozsudok Okresného súdu Trenčín z 27. augusta 2013 sp. zn. 8 T 65/2013 v celom rozsahu a aby podľa § 388 ods. 1 Tr. por. prikázal príslušnému súdu, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu obvineného sa vyjadrila prokurátorka Okresnej prokuratúry v Trenčíne a z jeho obsahu vyplýva, že nevidí dovolacie dôvody tak, ako ich predniesol obvinený, lebo dokazovanie bolo vykonané na hlavnom pojednávaní zákonným spôsobom, kontradiktórne v rozsahu nevyhnutnom na objasnenie skutkového stavu, ktorý bol ustálený prvostupňovým i odvolacím súdom a nevykazuje žiadne nedostatky takého charakteru, ktoré by dovoľovali spochybniť prijaté závery súdov o vine obvineného.

Prokurátorka uviedla, že prepisy záznamov telefonických hovorov boli použité ako zákonný dôkaz, lebo boli vyhotovené na základe rozhodnutia sudcu pre prípravné konanie a preukazovali pravdivosť výpovedí svedkov.

Zastavenie trestného stíhania, podľa nej, neprichádzalo do úvahy, lebo pre skutok z 20. júla 2011, ktorý spomínal v dovolaní obvinený, bol síce podozrivý E. R., ale nebol obvinený a bolo zistené, že látka, ktorá bola v tom prípade zaistená nepatrila medzi omamné a psychotropné látky. Keďže nebolo vznesené obvinenie E. R., nemožno to považovať za prekážku trestného stíhania pre teraz posudzovaný skutok.

S poukazom na to navrhla, aby dovolací súd podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného E. R. odmietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) preskúmal dovolanie obvineného E. R. a zistil, že dovolanie bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por.), v zákonnej lehote a na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 1, ods. 3 Tr. por.), ale súčasne aj to, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, lebo je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 (§ 382 písm. c/ Tr. por.).

V prvom rade sa treba vyrovnať so základnou otázkou prípustnosti trestného stíhania obvineného E. R. v danej trestnej veci. Ustanovenie § 9 ods. 1 písm. e/ Tr. por. o neprípustnosti trestného stíhania je jednoznačné v tom, že musí ísť o osobu, proti ktorej sa skoršie trestné stíhanie pre ten istý skutok skončilo právoplatným rozsudkom, alebo bolo právoplatne zastavené, alebo skončilo niektorým z ďalších tam uvedených spôsobov, ak rozhodnutie nebolo v predpísanom konaní zrušené.

Uznesenie, na ktoré v tej súvislosti poukazuje obvinený, bolo uznesením vo veci, v ktorej bolo len začaté trestné stíhanie, ale nebolo vznesené obvinenie voči konkrétnej osobe. Z tohto pohľadu má prokurátorka pravdu v tom, že to potom nebolo prekážkou pre trestné stíhanie obvineného E. R. pre skutok tvoriaci predmet obžaloby i rozsudku súdu prvého stupňa. Treba však ešte podotknúť, že podmienkou neprípustnosti trestného stíhania a uplatnenia zásady „ne bis in idem“ je trestné stíhanie pre ten istý skutok, pre ktorý už bolo raz zastavené, ale v danom prípade nešlo o totožnosť skutkov, lebo skutok, pre ktorý bol v predmetnej trestnej veci odsúdený, je iný než skutok, pre ktorý bol E. R. podozrivý z jeho spáchania a pre ktorý bolo vo veci zastavené trestné stíhanie. Vtedy nešlo o omamnú látku a v tom je podstatný skutkový rozdiel, zatiaľ čo v predmetnom prípade išlo o nákup a predaj omamných a psychotropných látok.

S namietanou otázkou neprípustnosti trestného stíhania sa v podstate rovnako správne vyrovnal i Krajský súd v Trenčíne.

Pokiaľ obvinený namietal porušenie práva na obhajobu ako dovolací dôvod, treba poznamenať, že podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. sa predpokladá zásadné porušenie práva na obhajobu. Pôjde najmä o prípady, keď obvinený mal mať obhajcu, ale nemal ho, ani zvoleného, ani ustanoveného, a napriek tomu sa vykonávali úkony trestného konania. K takej situácii v danom prípade nedošlo. Obvinenému bol poskytnutá možnosť na zvolenie si obhajcu. Ak si ho nezvolil a bol mu ustanovený, no obvinený nebol spokojný s výkonom obhajoby, mal vždy možnosť zvoliť si sám obhajcu. Ak tvrdí, že nechcel obhajcu a

ten mu bol nanucovaný, lebo sa chcel obhajovať sám a poukazoval v tej súvislosti na § 37 ods. 4 Tr. por., treba podotknúť, že toto ustanovenie sa vzťahuje na prípady povinnej obhajoby podľa § 37 ods. 1 písm. c/ Tr. por., teda že ide o konanie o obzvlášť závažnom zločine, no dôvodom povinnej obhajoby obvineného E. R. bolo predovšetkým to, že bol vzatý do väzby, a tak sa aj opatrenie o ustanovení obhajcu opieralo o tento dôvod povinnej obhajoby podľa § 37 ods. 1 písm. a/ Tr. por.

Zo spisového materiálu nevyplýva, že by obvinenému bolo upierané právo na predkladanie dôkazov, na vyjadrovanie sa k jednotlivým dôkazom alebo na prípravu obhajoby a v súvislosti s tým na nahliadanie do spisu a štúdium spisového materiálu. Podotknúť treba, že pri odročení hlavného pojednávania nie je nevyhnutné opäť zachovať päťdňovú lehotu na prípravu a v konkrétnom prípade na hlavnom pojednávaní 22. augusta 2013 zobral obvinený, jeho obhajca i prokurátor osobne na vedomie termín ďalšieho hlavného pojednávania určený na 27. augusta 2013, takže žiadne právo obvineného na obhajobu nebolo porušené. Z obsahu zápisnice o verejnom zasadnutí krajského súdu zo dňa 22. októbra 2013 taktiež nevyplýva žiadne porušenie práva na obhajobu. Naopak, zisťuje sa, že dôkaz prečítaním časti pripojeného trestného spisu bol vykonaný aj na návrh obvineného a po jeho vykonaní mal možnosť obvinený sa k nemu vyjadriť. Časť listinných dôkazov týkajúca sa záznamov telekomunikačnej prevádzky bola vykonaná na základe návrhu prokurátora a obvinený sa tiež mal možnosť k tomu vyjadriť.

To, či sa vykonajú aj ďalšie dôkazy, je vecou posúdenia prvostupňového súdu i odvolacieho súdu a nevykonanie niektorých dôkazov na návrh obvineného nemožno považovať za zásadné porušenie práva na obhajobu, lebo je vecou súdu posúdiť, aký rozsah dôkazov bude považovať za postačujúci na ustálenie skutkových záverov. Preto nemožno v tomto smere žiadnemu z konajúcich súdov nič vyčítať.

V otázke zadržania a väzby obvineného najvyšší súd nezisťuje tie pochybenia, ktoré uvádzal obvinený. S danými otázkami sa správne vyrovnal už krajský súd a s jeho závermi sa dovolací súd stotožňuje.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. je nutné uviesť, že podstata dokazovania bola vykonaná na hlavnom pojednávaní zákonným kontradiktórnym spôsobom a je vecou súdov nižšieho stupňa, čo na základe týchto dôkazov ustálili, ktoré časti výpovedí svedkov brali za nepochybné, ktoré dôkazy považovali za podporné a rozhodné pre ustálenie viny obvineného. Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil porušenie zákonných ustanovení pri vykonávaní dôkazov na hlavnom pojednávaní. Krajský súd sa správne vyrovnal aj s otázkou zákonnosti odposluchov telefonických hovorov. Nešlo o nezákonný postup v prípravnom konaní.

Obvinený pokiaľ uplatňoval tento dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. poukazovaním na výpovede svedkov, v podstate sa domáhal iného hodnotenia týchto dôkazov a prehodnotenia skutkových záverov. To sa týka aj dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Vo vzťahu k tomuto dovolaciemu dôvodu treba predovšetkým uviesť, že obsah konkrétne uplatnených námietok a tvrdení, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí aj vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu dovolacieho dôvodu, v danom prípade podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., o ktoré ustanovenie sa dovolanie tiež opiera.

V predmetnom prípade sa v skutočnosti dovolanie obvineného E. R. opiera o argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu, keďže spochybňuje úplnosť a správnosť skutkových zistení oboch súdov nižších stupňov. Je to zrejmé z tých pasáží odôvodnenia dovolania, v ktorých sa rozoberajú a obvineným inak hodnotia dôkazy, najmä svedecké výpovede a znalecký posudok, vykonané na hlavnom pojednávaní súdom prvého stupňa než ako ich hodnotil súd a k akým záverom dospel a s akým sa stotožnil krajský súd. Obvinený teda vychádza z iného skutkového stavu, než bol ustálený súdmi, čo je

v dovolacom konaní neprípustné. Správnosť a úplnosť zisteného skutkového stavu nemôže dovolací súd skúmať a meniť.

Okrem spochybňovania skutkových záverov obvinený z právneho hľadiska nijako nezdôvodňoval, prečo by súdmi zistený skutok nemohol byť posúdený tak, ako ho kvalifikoval okresný súd a s akou právnou kvalifikáciou skutku sa stotožnil aj krajský súd.

V právnom posúdení skutku Najvyšší súd Slovenskej republiky nevidí nijaké pochybenie. Skutok mohol a mal byť posúdený tak, ako to urobil prvostupňový súd, ako obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c/, d/, ods. 2 písm. b/, c/ Tr. zák., za použitia § 138 písm. b/, j/ Tr. zák. Na takúto právnú kvalifikáciu bol na hlavnom pojednávaní obvinený aj upozornený. Nešlo o kvalifikáciu prísnejšiu nad rámec obžaloby.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h/ Tr. por. možno uplatniť, len ak bol obvinenému uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávany trestný čin nepripúšťa. K takejto situácii v konkrétnom prípade obvineného E. R. nedošlo. Tento dovolací dôvod preto tiež nie je daný.

Rovnako sú neopodstatnené argumenty obvineného, na základe ktorých uplatňuje dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. j/ Tr. por.

Obvinený bol odsúdený za obzvlášť závažný zločin na nepodmienečný trest odňatia slobody a v takom prípade uloženie ochranného dohľadu je obligatórne. Nie je podmienkou pre uloženie ochranného opatrenia na hlavnom pojednávaní, aby bol taký návrh obsiahnutý v obžalobe. Uloženie povinnosti obvinenému v rámci ochranného dohľadu, tak ako ju formuloval okresný súd, nie je nad zákonný rámec vymedzený v § 77 ods. 2 a § 51 ods. 4 Tr. zák.

Keďže neexistuje žiadny dovolací dôvod, o ktorý dovolateľ opiera svoje dovolanie, muselo byť dovolanie na neverejnom zasadnutí podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietnuté.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.